

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

2. ČERVENCE 2017

Z obsahu:

Otcovství Boha

je zdrojem naší naděje

Katecheze Svatého otce
při generální audienci
7. června 2017, náměstí
Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Jaký je Bůh

Mag. Theol. Tomáš Kiml
- strana 4 -

Tvůj bratr v nebeském Otci

P. Silvestr M. Braito OP
- strana 5 -

Přezíravost k petici

One of Us
ukazuje limity evropské
demokracie
- strana 6 -

Sv. Alžběta Portugalská -

„Anjo da Paz“
Libor Rösner
- strana 7 -

Suma o darech

svatého Josefa (74)
- strana 9 -

Lucie vypráví o Fatimě

(9 - dokončení)
- strana 10 -

Protestantská reformace (1)

- strana 12 -

Artus Quellinus (1609 - 1668): Bůh Otec, katedrála v Bruggách

Otcovství Boha je zdrojem naší naděje (Lk 11,1-4)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci

7. června 2017, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V Ježíšově modlitbě bylo cosi podmanivého, a to natolik, že Ho učedníci jednoho dne požádali, aby je to také naučil. Tuto epizodu nacházíme v evangeliu podle Lukáše, který z evangelistů nejdříve popsal tajemství „modlícího se“ Krista. Pán se modlil. Jeho učedníky zaujalo, že se Ježíš zejména ráno a večer odebral do ústraní a pohroužil se do modlitby. A proto Ho jednoho dne požádali, aby je také naučil se modlit (srov. Lk 11,1).

Ježíš jim tehdy sdělil modlitbu „*Otče náš*“, která se stala modlitbou po vý-

tce křesťanskou. Je pravda, že Lukáš ve srovnání s Matoušem nám tuto Ježíšovu modlitbu podává v poněkud kratší verzi, jež začíná jednoduchou invokací „*Otče*“ (v. 2). Veškeré tajemství křesťanské modlitby je shrnuto v tomto jediném slovu, v odvaze nazývat Boha jménem „*Otec*“. Potvrzuje to rovněž liturgie, která vybízí ke společné modlitbě Páně obratem „odvažujeme se modlit“.

Oslovovat Boha „*Otče*“ není totiž vůbec samozřejmé. Byli bychom nakloněni používat vznešenější tituly, o kterých máme za to, že více odpovídají jeho transcendenci.

Oslovujeme-li Ho „*Otče*“, ocitáme se v důvěrnějším vztahu k Němu, jako v případě dítěte, které se obrací ke svému tatínkovi, přičemž ví, že Jim je milováno a opatrováno. Toto je obrovská revoluce, kterou vnáší křesťanství do náboženské psychologie člověka. Tajemství Boha nás udivuje a dává nám pocit naší nepatrnosti, avšak nebudí již obavy, nedrtí nás a neznepokojuje. Tato revoluce je pro naši lidskou mysl obtížně přijatelná. Dokonce ve zprávách o zmrtvýchvstání čteme, že se ženy „daly na útěk, protože na ně padl strach a úžas“

Pokračování na str. 8

Bůh je náš Otec. Ale ne tak, jak bychom chtěli my, aby jím byl, nýbrž „po svém způsobu“. On, který převyšuje všechny a všechno, nemůže nikdy být obrazem toho, co vytvořila lidská mysl – vždycky bude jiný. A přesto je svým způsobem takový, jak si Ho ve své omezené lidské přirozenosti představujeme – láskyplný, všemohoucí, milosrdný, spravedlivý... Zde na zemi poznáváme Boha lidskýma očima – nedokonale, ale jednou na věčnosti Ho poznáme takového, jaký skutečně je – dokonale. To je přece krásný cíl naší pozemské pouti! Jde jen o to, abychom pak měli účast na Boží slávě a naše duše netrpěly tím, že jsou od Boha vzdáleny a odsouzeny k věčným mukám v ohni pekelném.

Jak chápat Boží otcovství „po jeho způsobu“, nám vysvětluje Svatý otec ve své katechezi, ale také se tomuto tématu věnuje Mag. Theol. Tomáš Kiml (str. 4), který uvádí k tomu jednu ze základních Božích vlastností (tak, jak si to pojmenovává člověk) – všemohoucnost. Bůh, který je všemohoucí, nám ve své otcovské lásce připravuje tolik milostí, že si je ani nedovedeme představit. A nebýt Ducha Svatého, tak bychom ani pořádně nevěděli, oč všechno máme a můžeme v modlitbě prosit. Je třeba nebát se a s odvahou Božích dětí obracet se k Bohu Otci s prosbami o potřebné milosti pro život náš

Editorial

a bližních i vzdálených, zvláště máme-li tak vynikajícího prostředníka po Otcově pravici, kterým je Boží Syn Ježíš Kristus.

A je to Ježíš, který na prosbu apoštolů naučil lidi modlitbě, v níž je obsaženo vše, zač se máme modlit. Jednou z charakteristik modlitby „*Otče náš*“ je láska k bližnímu, jak o tom rozjímal před sedmdesáti lety P. Silvestr M. Braito OP. (str. 5–6) Ovšem nejen láska k bližnímu, ale také láska Boha ke svým lidským dětem je vyjádřena v této modlitbě. A to láska ke všem lidem bez rozdílu – jak by také mohlo být jinak, když Bůh je Stvořitelem každého lidského jedince. Bude jistě užitečné vrátit se také k úvahám nad Modlitbou Páně (jak je také právem nazývána), jež jsme mohli číst ve Světlech č. 40–46/2016 z pera P. Štefana Ištvaníka CsSR.

Láska k bližnímu, postavená na lásce k Bohu, se může projevit různými způsoby. Tak u svaté Alžběty Portugalské se výrazně otiskla mj. do úlohy usmířovatelky mezi lidmi, v níž nakonec s pomocí Boží uspěla. (str. 7–8) Fatimští světci, děti Hyacinta a František (a snad jednou i Lucie), pro změnu svou lásku k bližním vyjádřili v mimořádných obětech za hříš-

níky. (str. 10–11) Jak se projevuje naše láska k bližním? Je podle „Božího způsobu“, nebo snad vychází z ega, protože máme vlastní představu o tom, co je dobré pro druhého?

Konečně, vše záleží na způsobu našeho duchovního života. Jistě, každý má jiné předpoklady, někomu „to jde samo“, jiný musí těžce bojovat. Ale podstata zůstává stejná: Je třeba konat to, co chce Bůh, vyhledávat Boží vůli a z lásky k Němu ji bez zbytku plnit. A k tomu má každý člověk od Boha dostatek milostí – nelze se vymlouvat. I ten, který Boha dosud neměl možnost poznat – a možná je právě vinou nás křesťanů, že se za pravé poznání těchto lidí málo modlíme... Závažnost a plody nedostatečného duchovního života a zajetí ve vlastním světě můžeme vidět v rozštěpení katolické církve prostřednictvím protestantského reformátora Martina Luthera. (str. 12–13) A právě toto může být opět jedna z výzev fatimského roku: Duchovní život je vždy na prvním místě a na něm má být vše v našem životě postaveno jako na pevném základě, včetně plnění stavovských povinností. Jak jinak bychom mohli najít cestu k vlastní spáse, natož pomoci ke spáse druhým? Modleme se k Bohu Otci, na přimluvu Panny Marie Fatimské, abychom v tomto obstáli: Otče náš... Zdravas, Maria...

Daniel Dehner

Dnes budeš svědkem závěrečné řeči, kterou Ježíš připravuje své přátele na jejich apoštolské poslání. Připrav se usebraností a modlitbou, abys dobře pochopil smysl jeho slov. Vyslechnout, co požaduje od hlasatelů svého slova, je důležité i pro ty, ke kterým je posílá. Mají jim totiž nejen naslouchat, ale všemožně jim napomáhat, aby mohli dostat svému úkolu. Abys mohl Ježíše slyšet a rozmlouvat s ním, opustil jako poslušný Syn a Boží Vyslanec Otcovo lůno, slávu, jas a blaženost nebeského království a odebral se k lidem. Zde uprostřed nich jim slovem i příkladem hlásá radostnou zvěst. Když jej provázíš na této jeho pozemské pouti, máš dostatek příležitostí, abys poznal, že se tomuto poslání věnuje s plným nasazením. O nic jiného se nezajímá. Nevytváří si zázemí rodinného prostředí, nedělá nic pro své pohodlí ani pro zajištění své budoucnosti. Stále trvá stav, že *nemá, kam by hlavu složil*⁽¹⁾, nemá ani pomyslení na vlastní blahobyť. Celý svůj život zaměřil k jedinému cíli: *hlásat chudým radostnou zvěst*⁽²⁾. Taková je totiž vůle jeho Otce a tu pokládá za nejvyšší hodnotu, které je třeba cele se zasvětit a obětovat pro ni i život.

Zanedlouho však přijde čas, kdy se cestou kříže vrátí k Otci, *aby nám připravil místo; žeň bude hojná, ale dělníků málo*, potřebuje tedy vychovat své spolupracovníky a nástupce, kteří půjdou, *aby jeho jménem šířili Boží království*. Má-li být jejich hlásání účinné, musí se mu tak jako On odevzdat zcela a beze zbytku. Pokud by jejich srdce ulpivalo na čemkoliv jiném, nemohli by být jeho učedníky. Naprostá oddanost Mistru a svěřenému poslání má přednost i před tak přirozenými a tradičními hodnotami, jako jsou příbuzenské vztahy. Dříve než namítneš, zda to není příliš tvrdé, uvědom si, že *Ježíšovo království není z tohoto světa*. To je také smysl jeho požadavku: *vzít kříž a následovat ho*. Učedníci už jistě potkali žalostný průvod, ve kterém odsouzenec nesl svůj kříž. Při té představě si ještě nepřipouštějí, jak vážně to Pán myslí. Ty však již víš, že to není obrazná fráze ani nadsázka. Ježíš skutečně vynese na svých bedrech kříž na místo Oběti. **Hlásání jeho slova musí být podloženo dokonalou obětí sebe sama**. Připomeň to všem, kteří ne-

Služba Slovu

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Kdo nenese kříž, není mne hoden.

jsou schopni domyslet a docenit to, čemu dnes říkáme **celibát**: *svůj život nalezne jen ten, kdo jej ztratí*.

Ježíšovi apoštolové, kteří přijali jeho výzvu, aby ho bezvýhradně následovali a nezištně sloužili evangeliu a Božímu lidu, jsou pak pro tebe opravdovým darem a trvalým zpřítomněním Boží velkodušnosti. Pochop, jak bláhová by byla snaha zbavit je zasvěceného života, jako by to byla „vnucená přítěž“, a raději je zahrň vděčnou úctou. Kdybys jim chtěl našeptávat, aby se *ohlíželi nazpět*, dával bys jen najevo, žeš nic nepochopil. Chceš-li jim být opravdu nápomocný, poslouchej Ježíše, který od tebe očekává, že jim posloužíš zcela jiným způsobem. Máš převzít péči o ně a o jejich potřeby tak, aby se mohli plně věnovat svému poslání jak ve službě slova, tak v oběti.⁽³⁾ Mají-li se dokonale ztotožnit s Ježíšem, pak z toho plyne, že cokoliv prokazuješ jim, prokazuješ jemu samému. *Kdo je přijímá, přijímá Ježíše*. Přijímat hlasatele znamená přijímat Krista, každá služba prokázána jim je službou samému Kristu.

Jen se trochu zamysli, a zjistíš, že se dá pro Kristovy kněze udělat mnohem více než jen *podat číši studené vody*. Můžeš bez výhrad uvěřit Pánovu slovu, že *nepřijdeš o svou odměnu*, kdykoliv tvá vynalézavá ochota a obětavost uvolní knězi ruce a čas, aby mohl posloužit tam, kde může posloužit jen on. Porad' se se svatými ženami, které Pána provázely a vydržovaly ho ze svého majetku, a otevře se ti celá paleta možností, jak se může laik podílet na kněžské službě. Občerstvujícím douškem bude pro kněze, kdykoliv mu dáš zakusit, že není sám a že jeho práce v Ježíšově jménu není nikdy marná. I před tebou se tak otevírá cesta *opustit všechno* nepodstatné a pomíjející *a jít za ním*, když přestaneš myslet především na sebe, ale obětuješ své pohodlí pro Boží království.

Kdykoliv ti pak připadne obtížné vidět v nedokonalých lidech Kristovy zástupce, podívej se dobře na ty apoštoly, kte-

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Král 4,8–11.14–16a

Jednoho dne Elizeus procházel přes Šunem. Žila tam zámožná žena a ta ho pozvala k jídlu. Kdykoli tam procházel, zašel se tam najíst. A ona řekla svému muži: „Vím, že je to svatý muž Boží, který k nám vždy přichází. Upravíme mu v poschodí malou světničku a dáme mu tam lůžko, stůl, sedadlo a svícen, a kdykoli k nám přijde, může se tam uchýlit.“ Když tam zase jednou Elizeus přišel, vstoupil do světničky a odpočinul si tam. Řekl svému služebníkovi Gechazimu: „Co by se dalo pro ni udělat?“ On odpověděl: „Nemá přece syna a její muž je už starý.“ Elizeus mu řekl: „Zavolej ji!“ Zavolal ji a ona zůstala stát u vchodu. On pravil: „Za rok v tento čas budeš mít v náručí syna.“

2. čtení – Řím 6,3–4.8–11

My všichni, kteří jsme byli křtem ponoření v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponoření do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme

Dokončení na str. 8

ré dnes Ježíš rozesílá mezi lidi. I oni mají daleko k dokonalosti. Ježíš vidí jejich vady a nedostatky velmi dobře, a přesto si je vyvolil. Počítá s nimi s takovými, jací jsou. Bude je dále vychovávat jejich služba a milost Božího Ducha. *Pán bude leskem jejich moci a jeho přízní poroste jejich síla*.⁽⁴⁾ Nesnaž se budít svým kritickým postojem dojem, jako by se Ježíš ve svém povolání zmyšlil. Raději spoléhej s vírou na jeho slovo a na jeho lásku, která si umí velmi dobře posloužit i nedokonalým nástrojem. Čeho se však musíš pilně vyvarovat, je, abys pro nikoho z nich nebyl pokušením a pohoršením. *Zpívej navěky o Hospodinových milostech*⁽⁵⁾, že dal lidstvu nedocenitelný dar kněžské služby. Pros za kněze i za sebe, aby se ve všech naplnila jeho vůle.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 8,20; ⁽²⁾ Lk 4,18; ⁽³⁾ srov. Sk 6,2–4;

⁽⁴⁾ srov. Ž 89,18; ⁽⁵⁾ srov. Ž 89,2

Jaký je Bůh

Jako katolíci se často setkáváme s názory našich nevěřících příbuzných, přátel a kolegů v práci, že Bůh neexistuje. Mnozí existenci Boha sice připouštějí, ale mají o něm velmi zkreslenou představu (tím nemám na mysli představu vousatého dědečka na obláčku, ale spíš představu něčeho abstraktního apod.). A přitom je to velmi jednoduché. V katechezi papeže Františka při generální audienci 7. 6. 2017 můžeme číst o Bohu, který je nám Otcem. Papež František ale poukazuje na jednu zvláštnost. Bůh nám není Otcem tak, jak to chápeme my. Je nám Otcem po „Božím způsobu“, na což ukazuje Ježíšovo podobenství o marnotratném synu.

Ano, Bůh je nám Otcem, odpouští nám naše provinění, pokud se na něho obrátíme s vyznáním našich vin a s prosbou o odpuštění (ve svátosti smíření). Zůstává-li však člověk v pýše a nevyznává se ze svých hříchů, čeká ho ztráta Boží milosti. Kardinál Tomášek ve svém katechismu učí: „Přirozené následky každého hříchu a tím více hříchu těžkého bývají: nepokojné svědomí, škoda, nemoc, hanba, nedůvěra u lidí, nepořádek v rodině a ve společnosti, nespokojenost, někdy pokuta a vězení. »Jako před hadem utíkej před hříchem!« (Sir 21,2) Daleko horší následky má však hřích pro duši, pro život nadpřirozený, zvláště hřích těžký. O tom, kdo žije v těžkém hříchu, platí slova: »Máš jméno, jako bys žil, ale jsi mrtev.« (Zj 3,1) Kdo žije v těžkém hříchu, je mrtev pro nebe.“⁽¹⁾

Vraťme se však k představě a učení o Bohu. Kdo je Bůh? „Bůh jakožto Pán celého světa i vesmíru má nejdokonalejší rozum a nejdokonalejší svobodnou vůli. Těla nemá, je pouhý duch, ovšem duch nejdokonalejší. To znamená, že není na něm nic hmotného, co by se mohlo smysly postřehnout. Proto jej nemůžeme vidět svýma očima.“⁽²⁾ Nebo: jaký je Bůh? „Bůh je věčný, znamená: Bůh vždy byl, je a bude.“⁽³⁾ Z čehož vyplývá, že Bůh zde byl před veškerým stvořením, tudíž i před stvořením člověka a bude tu navěky. Pavel píše ve svém listu Korintským, že vše viditelné pomine (srov. 2 Kor 4,18). Stejně i Ježíš učí své učedníky: „Nebe a země pominou, ale má slova nepomnou.“ (Mt 24,35) Z toho můžeme

odvodit, že Bůh, jako takový, ke své existenci nepotřebuje nic ze stvořených věcí, a to ani člověka. Bůh bude stále Bohem. Vraťme se však k myšlence ze začátku naší úvahy. Bůh je nám Otcem po Božím způsobu. Podle slov papeže Františka by se dalo toto Boží otcovství chápat tak, že Bůh by bez člověka nemohl být nazýván Otcem. Bude vždy Bohem, i bez člověka, ale ne Otcem. Už z toho důvodu, že pojem „otec“ vyjadřuje určitý vztah, kdežto Bůh je, jak už napsáno, věčný.⁽⁴⁾

Giovanni Battista Tiepolo (1696–1770):
Bůh Otec

K tomu je třeba dodat ještě jednu důležitou pravdu katolické víry – Bůh je všemohoucí. Kardinál Tomášek opět píše: „Bůh může všechno, co chce. (...) Bůh ukazuje svou všemohoucnost zvláště tím, že všechno stvořil, udržuje, řídí, a také tím, že činí zázraky. »U Boha není nic nemožného.« (Lk 1,37) Proto se také říká: »Lékař léčí, ale Bůh uzdravuje.«“⁽⁵⁾ Pro věřícího katolíka, který byl ve víře vyučován a vrůstal do ní, je to jedna z pravd víry, o které nemá důvod pochybovat. Nicméně v dějinách se našli různí filosofové, kteří právě tímto výrokem chtěli dokázat neexistenci Boží. Pokud je Bůh všemohoucí, může stvořit kulatý čtverec? Může stvořit tak těžký kámen, který sám neunes? Pokud ne, tak není všemohoucí, pokud ano a neunes ho, tak též není všemohoucí... Paradoxem zůstává, že právě těmito otázkami poukázali na další pravdy o Bohu: Jednak, že Bůh může vše, **co chce**, a to, že nestvořil tak těžký kámen, který by sám neunesl, nebo

kulatý čtverec, znamená jen to, že to Bůh nechce. Dále pak, že v Bohu není žádný rozpor. Nebo že „kulatý čtverec“ je výmysl omezené lidské logiky, a pokud by Bůh chtěl, stvořil by kulatý čtverec, jen jaksi člověk v tuto chvíli nemá to poznání, co to „kulatý čtverec“ je.

Mons. Aleš Opatrný to vše přirovnává k představě „stolečku, prostří se“. Člověk má sklon chtít po Bohu to, co je pro něho výhodné, to, co chce člověk, většinou to, co sám nedokáže. A dodává: „*Tohle ovšem není správné. A má to ještě jeden velice nepřijemný důsledek: nezřídka se stává, že lidé pod vlivem této zkreslené představy o Bohu samého Boha odsuzují. Mám na mysli výroky typu: »Jak může být Bůh, když jsou války? Jak se na to může dívat! Jak to, že to dopustí?! Je-li Bůh všemohoucí, má něco udělat ...« Jakmile si Boha začneme malovat podle svých měřítek, tak jsme vedle. Jakmile si myslíme, že Bůh je ten, který by měl udělat to, co my považujeme za správné, nikdy mu neporozumíme. Jestliže si Boží všemohoucnost představíme jenom jako rozšíření lidských možností, jako to, co bychom dělali my, kdybychom všechno mohli – tak to právě není ono.*“⁽⁶⁾

Nebojme se tedy obracet se k Bohu s našimi prosbami, s našimi modlitbami a pamatujme, že on je náš Otec po Božím způsobu, že je všemohoucí a může nám připravit tolik milostí, že si to ani nedokážeme představit. K tomu je třeba oprostít se od svých představ o Bohu a nechat ho působit. Konečně, jak píše sv. Pavel v listě Židům, máme prostředníka, Ježíše Krista, který sedí po Boží pravici a přimlouvá se za nás (srov. Žid 1,3; 8,6).

Poznámky:

⁽¹⁾ František Tomášek, ThDr.: *Katolický katechismus*, 1955, kapitola 94, článek 279.

⁽²⁾ *Tamtéž*, kapitola 3, článek 10.

⁽³⁾ *Tamtéž*, kapitola 4, článek 11.

⁽⁴⁾ V teologii osvobození, která vychází z marxisticko-socialistického učení, se můžeme někdy setkat s výkladem, že Bůh nemůže bez člověka existovat, a to v tom smyslu, že „Boha“ si člověk vymyslel. Tudíž Bůh ke své existenci potřebuje, aby v něho člověk věřil. To však odporuje katolickému chápání Boha, jak jsme popsali výše. A naopak je to člověk, který ke své existenci potřebuje Boha.

⁽⁵⁾ František Tomášek, ThDr.: *Katolický katechismus*, 1955, kapitola 4, článek 14.

⁽⁶⁾ Viz <http://www.vira.cz/Texty/Knihovna/Verim-v-Boha-vsemohouciho.html>.

Tvůj bratr v nebeském Otci

Když klade Ježíš vedle sebe příkázání lásky k Bohu a k bližnímu, dává této spojitosti nový podklad. Naše láska k bližnímu je dána tím, že i bližní je povolán za Boží dítě, že i za něho zemřel Ježíš, a příkladem, kterým byl tento život obětován, totiž ve svrchované lásce, jež neváží, nepočítá a dává sebe až k oběti života.

Již modlitba Otčenáš je výmluvná v tomto smyslu. Jak nás učí modlit se k Bohu jako k Otci, tak nás také učí zahrnovat všechny lidi do všech proseb Otčenáše. Nikdo se nemá modlit sám za sebe a za své zájmy, nýbrž když se obracíme k Otci, pak se obracíme s potřebami všech, nesme všechny ve svých prosbách.

Lásku k bližnímu a shovívavost a pohotovost k oběti – to všechno stává Ježíš na skutečnosti, že jsme všichni povoláni za dítě jednoho Otce. Nemožno oddělit lásku k Otci od lásky k bližnímu. Již proto ne, že Otec nebeský zahrnul všechny lidi do lásky svého Syna. Jeho Syn za všechny umírá, všechny nosí ve svém srdci. Tak za všechny zaplatil nebeskému Otci, že Otec nebeský v bližních vykoupených vidí svého Syna. Cokoliv učiníme nejmenšímu ze svých bližních, učinili jsme samému Ježíši. Tak se na to dívá nebeský Otec, protože jakou měrou my měříme, takovou nám bude naměřeno, a protože přijde soud Synův, podle kterého odsoudí ty, kteří se k Němu chovali tvrdě ve svých bližních. Vždyť Otec posílá svého Syna za všechny, aby nezhynul nikdo, kdo je dobré vůle. Ke svaté jednotě volá Ježíš všechny, protože chce, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř. Prosí právě Otce jako o svrchovaný dar, aby Mu dal všechny, aby byli tam, kde On je, aby všichni byli oděni slávou, která Jemu přísluší. Modlí se, aby všichni jedno byli, jako On a Otec jedno jsou, aby tedy všichni byli syny nebeského Otce, jako jím je Ježíš. Proto za všechny vylil svou krev. Jeho krev bude prostě novou úmluvou za mnohé. Jako se v krvi první úmluvy Izraelité stali zvláštními Božími miláčky a syny Božími, tak se krví Nového beránka stávají lidé novým lidem, lidem Božích dětí. Již přirozená láska a péče Boží o časné záležitosti všech ukazuje, že láska Boží chce všechny zahrnout a všechny pozved-

nout k ještě vyšší účasti na svém synovství a otcovské péči.

A z toho plyne celý náš život ve světě, protože my viditelní žijeme s viditelnými lidmi ve viditelném světě. Bůh nás spojil s našimi bližními, abychom jim byli bratřími, abychom jim pomáhali uskutečňovat tento život Božích dětí.

Tím je určeno celé naše chování k bližním. To nejsou jen naši spolužijící, známí a přátelé, nýbrž, a to stále zdůrazňuje Ježíš, jsou to děti nebeského Otce. Tak je třeba se dívat na bližní. Tak je třeba postavit celý svůj vztah k bližním na tuto základnu. Říká výslovně, že máme jednat s láskou, dobrotou a shovívavostí, protože jsme děti nebeského Otce, abychom jednali podobně dokonale, jako jedná On, dokonalý nebeský Otec. Ježíš odstraňuje závory národnostní a náboženské, když učí vidět bližního v každém potřebném, v každém člověku. Již jeho příklad je v tom ohledu směrodatný. Pomáhá všem a každému, kdo se na Něho obrátí, i lidem z pohanství. Ujímá se hříšníků, ujímá se malomocných, ujímá se publikánů i hříšnic, uzdravuje nemocné všeho druhu, sklání se nad zraněnou láskou otcovskou, mateřskou i sesterskou. Ale hlavní lásku k bližnímu ukázal nám všem, když za nás všechny klade svůj život a když jej dává dobrovolně.

Při Poslední večeři odevzdává svou závěť učedníkům. Odevzdává jim svou lásku. Láska byla přikázána již ve Starém zákoně, ale to nové, co Kristus dává, je láska k dětem Božím, láska Božího Syna, který dovedl dát i svůj život, právě abychom život měli a všichni abychom jej v hojnosti měli. A tento život dal za všechny. Jeho láska sahala až k hranicím možnosti, protože za ně dal svůj život, život Bohočlověka, život nekonečné ceny. Tuto lásku, lásku Bohočlověka, lásku obětující se až k smrti odevzdává svým na památku jako svou závěť. Po tom poznají lidé, že jsme Kristovými učedníky, budeme-li mít tuto lásku, lásku schopnou oběti až do krajnosti, lásku, která dovede i život položit za bratry, jako to dovedl On! A položil jej za to, abychom měli nový život. Taková musí být naše láska k bližnímu. Křesťanská láska není láskou vypočítavou, není

láskou jen humanitní, křesťanská láska, láska Kristova miluje bližního jako Boží dítě, a proto, aby z něho dítě Boží učinila. Taková je láska manželů. To je láska dvou Božích dětí, které si mají pomáhat, aby mohly v sobě uskutečnit život Božích dětí, a dále aby daly světu novou buňku tajemného těla Lásky, aby aspoň ve dvou lidech byla uskutečněna láska Božích dětí. Dále má být taková láska Božích dětí, aby to, co vykvete z Božího požehnání z tohoto posvátného spojení dvou dětí Božích, aby bylo opět přijato jako Boží dítě. Tak se dívá křesťanská matka, křesťanský otec na své dítě. Ne pouze jako na předmět svých časných starostí, ne pouze jako na svůj pozemský poklad, na svého poloboha, nýbrž jako na Boží dítě, které bylo rodičům svěřeno, aby z něho vychovali dospělé a dokonalé Boží dítě. Tak jim bylo svěřeno, aby v něm nechali vzklíčit onen základní život Božího dítěte, který se může rozrůstat. To je ochrana proti přemrštěné, jen přirozené lásce a zároveň je to záruka proti tvrdosti, necitelnosti a bezohlednosti vůči slabému lidskému tvorovi, protože kdo přijímá nejmenšího z nejmenších Kristových v jeho jménu, Krista samého přijímá. Neboť přijal Boží dítě a Boží dítě je z Ježíše Krista.

Když pak je bližní Božím dítětem či povoláným za Boží dítě, celý náš poměr k němu se od základu změní. Nemůžeš se pak dívat na svého bližního jen jako na předmět svých choutek, jen jako na předmět svého vysávání. Tak povstává žena k nové výši, není tu jen pro mužovy oči a jeho žádosti, nýbrž je tu pro jeho srdce a pro jeho synovství Boží. Má sama svou důstojnost jako Boží dítě a má druhou důstojnost, aby mužovi pomáhala v tom, v čem i on potřebuje pomoci, aby se nedomníval, že je sám hotov a dokonalý a že nepotřebuje ženu, která mu nemá co říci a co dát. Mají být přece muž a žena jedno tělo, ale také jedna duše, právě v tomto svatém synovství Božím.

Když je každý povolán za Boží dítě, nemůžeš se chovat tvrdě, nespravedlivě a nelaskavě k Božím dítěti. To platí o všech, i když je to nejprostší, nejnižší, jak se říká, tvůj podřízený, protože jsme všichni děti nebeského Otce a podle toho musíme oceňovat bližního. Co jsou všechny hodnosti a důstojnosti lidské proti této nesmírné důstojnosti povolání k Božím synovství!

Kolikrát již padla myšlenka, zda Ježíš řešil sociální otázku. Ježíš učinil něco mnohem lepšího. Neřešil sociální otázku, protože řekl jednomu člověku: „Človče, kdo mne ustanovil rozdělovatelém vašich statků?“ – ale naučil nás dívat se na naše bližní jako na něco nesmírného, vznešeného, jakožto na povolání za Boží děti. Kdybychom byli proniknuti tímto přesvědčením, kdybychom z něho žili, našli bychom vždycky způsob, jak se správně postavit ke svému bližnímu ať v jakémkoliv postavení, ať v jakémkoliv poměru k nám a nás k němu. Jak bys mohl utiskovat Boží dítě, ubližovat Božímu dítěti? A potom, co bys neučinil pro dítě Boží? Hlavně v ohledu duchovním. Tu jsme u nejdůležitější posily apoštolátu. Když jsou všichni povoláni za Boží dítě a když není větší důstojnosti a když tak málo lidí ví o tomto svém velkém štěstí, nebyl bys krutý, kdyby ses nechtěl rozdělit o toto své štěstí? Neměl bys učinit všechno, všeho se odvážit, všechno podstoupit a podniknout, abys všechny získal, abys všechny přesvědčil slovy a hlavně životností svých

krásných slov a příkladem, že je možné lidi učinit šťastnými, že je možné jim dát něco nesmírného, z čeho by se dalo žít za všech okolností a ve všech potřebách?

Nemůžeme dát silnějšího a velkorysejšího podkladu jakékoliv myšlenky apoštolátu, misijní nežli tuto: Všem byla podána v Ježíšově krvi a v jeho synovství milost účasti na synovství Božím. Tím byla dána tato milost i světlo poznání svaté milosti. Ale je ještě tolik lidí, kteří jdou tak shrbeni, přízemním krokem. Co bychom neučinili, čeho bychom se neodvážili, abychom zvěstovali všem blahé poselství? Lidé, nejste povoláni k tomu, abyste se dusili prachem pozemských obzorů! Vysoko, až do náručí nebeského Otce jste byli vyzvednuti v krvi jeho jednorozrozeného Syna. Uchopte tuto svou nejsvětější, nebeskou, nadpřirozenou důstojnost!

Tato láska k Božímu synovství pak bude vynalézavá, protože to je láska Ježíše Krista, jenž dovedl vynalézat vtělení, svátostný pokrm svého těla, smrt na kříži. Nikdo nemůže již více milovat. Sám to prohlásil. Proto má ve svých rukou všech-

ny možnosti, všechny síly a obětavost až do krajnosti.

Láska je prozíravá, láska k Božímu dětství, která dovedla Ježíši vdechnout takové zázračné prostředky lásky, osvítl i tebe a všechny apoštolů, aby dovedli dobře vidět všechny potřeby a bolesti a dovedli správně v důstojnosti a důležitosti svatého synovství Božího vidět a najít také léky a prostředky, jak přivést lidi k nahlédnutí této nesmírné milosti a vznešenosti, jak je přesvědčit, jak je zapálit, jak je přivést k nim samým do jejich nejvladnějšího středu, do kterého je Bůh sám vynesl tím, že jim dal milost, a tím i účast na přirozenosti a na životě nebeského Otce. Svět by se mohl změnit, kdybychom se dali přetvořit touto myšlenkou povolání za děti Boží. Správně bychom chápali sebe i bližní. Láska Kristova by nás pudila, svítila by nám i sílila by nás.

Z knihy Podstata křesťanství.

Živé synovství Boží.

Vydal Bohuslav Rupp, Praha 1947

(str. 81–86)

(Redakčně upraveno)

Přezíravost k petici *One of Us* ukazuje limity evropské demokracie

Evropská komise opět potvrdila odmítavý postoj k největší petici v dějinách Evropské unie. Pod iniciativu *One of Us* – tedy *Jeden z nás* – připojilo podpisy 1,7 milionů evropských občanů. Požadují v ní respekt k lidskému životu od početí a konkrétně zastavení finančních toků na masovou produkci lidských embryí a jejich následné ničení. Právníci reprezentující tuto iniciativu předložili 16. května letošního roku odvolání pěti soudcům Soudního dvora EU. Junckerova Evropská komise se prostřednictvím svého zástupce omezila na konstatování, že právem občanů je předložit žádost komisi a obdržet na ni odpověď – „avšak nic víc“.

Podpisy pod petici shromažďovali po dobu dvou let dobrovolníci ve všech 28 členských státech Evropské unie na základě článku č. 11 traktátu o EU, jehož cílem je zmírnit deficit demokracie a přiblížit člověka komunitním institucím. Jelikož akce splňovala předvídané podmínky, její organizátoři očekávali, že se debata dostane alespoň na parlament-

ní úroveň. V květnu roku 2014 však stávající Komise pod Barrosovým vedením bez jakýchkoli zdůvodnění právního charakteru oznámila, že nepostoupí tuto občanskou iniciativu k jednání Evropskému parlamentu. Současná Komise pokračuje v témže duchu. Definitivní rozhodnutí Soudního dvora ohledně petice by mělo padnout do konce tohoto roku.

Jak si všimá komentář Ermese Dovica pro internetový deník *La nuova Bussola Quotidiana*, odpověď na tuto podpisovou akci ukazuje, že jakékoliv zdola vedené hnutí může být zcela svévolně zablokováno oběma nejvyššími evropskými institucemi. „Demokracie má zkrátka jakousi hodnotu jedině tehdy, když demokratický vítr fouká směrem vyhovujícím těm, kdo jsou právě u moci,“ dodává. Pokud by se snad chtěl demokratický proces obracet jiným směrem, než si přejí, postačí „opravit ho“ despotickým rozhodnutím shora.

Advokáti zastupující petici *One of Us* Paul Diamond a Roger Kiska argumen-

tovali tím, že je-li diskreční pravomoc Evropské komise neomezená, je nástroj garantující iniciativu občanů v 11. článku prázdnou literou. Obrátili se tedy na Komisi s žádostí, aby návrh 1,7 milionů lidí brala v potaz alespoň „stejným způsobem, jakým by se zabývala listem jediného občana, lobbistické skupiny nebo průmyslové asociace“. Dodávají také, že tento postoj odsuzuje petiční iniciativy k zániku, jak to ostatně ukazuje jejich stále skromnější počet.

* * *

Evropská smlouva, článek 11, č. 4: „Nejméně jeden milion občanů Unie pocházejících z podstatného počtu členských států se může ujmout iniciativy a vyzvat Evropskou komisi, aby v rámci svých pravomocí předložila vhodný návrh k otázkám, k nimž je podle mínění těchto občanů nezbytné přijetí právního aktu Unie pro účely provedení Smluv.“

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 9. 6. 2017

Sv. Alžběta Portugalská - „Anjo da Paz“

Byla dcerou aragonského krále Petra III. a jeho choti Konstancie Sicilské. Když se roku 1271 narodila, dostala jméno po své zemřelé tetě - sv. Alžbětě Uherské. V roce 1273 ji rodiče zasnoubili s portugalským králem Dionýsem I. (portugalsky Dinis), samotná svatba se konala sice až v roce 1288, avšak Alžběta (portugalsky Isabela) přesídlila na portugalský královský dvůr v Braze ihned po zasnubách.

Již od prvopočátku dělala své slavné tetě a jmenovkyni čest, neboť v životě v nejvyšších kruzích spatřovala jedinečnou příležitost ke službě lidem z opačného spektra tehdejší společnosti. Záhy si u svých poddaných vysloužila přezdívku „A Rainha Santa“ - „Svatá královna“. Hned po ranní mši vycházela do ulic, aby osobně pomáhala nemajetným rodinám, ošetřovala nemocné a v objektivě trpící. Nemocné tajně vodila i do svých komnat, kde je vlastnoručně krmila, myla a léčila, a poněvadž měla v této oblasti velmi solidní znalosti, brzy se začala těšit pověsti zázračné léčitelky. Zřídila nalezinec pro odložená nemluvňata, dům pro navrácené prostitutky, hospic pro přestárlé, rozdávala štědré almužny a na Zelený čtvrtek umývala žebračkám nohy...

V roce 1290 povila svému muži dceři Konstancii, rok nato i následníka trůnu - syna Alfonse (měla ještě dceru Alžbětu, o ní se ale nic bližšího neví). Dny štěstí však vystřídal jejich pravý opak. Dionýsos se krátce po synově narození změnil. Najednou k ní začal být hrubý, veřejně ji urážel a ponižoval, před očima celého dvora si držel dvě milenky, s nimiž dokonce počal děti.

Vnučka císaře Fridricha II. reagovala po svém - s rozervaným nitrem se za svého manžela modlila, aby mu vyprosila obrácení. Právě fakt, že sešel z cesty, ji trápil nejvíc, to, že zraňoval v první řadě Boha, to, že si chystá svým hříšným životem věčnou záhubu. Vlastní hoře měla až za těmito bolestmi. Množila posty a odříkání za Dionýsovo obrácení, v sebezapírání šla dokonce až tak daleko, že se ujala výchovy jeho nemanželských dětí a i těm otevřela svou náruč dokořán.

Musela též čelit falešnému nařčení z nevěry. Jedno z jejích pážat žárlilo na svého druha, který se pro svou zbožnost těšil Alžbětině přízni. Nařklo tedy svou paní z cizoložného poměru právě s oním jejím mladým oblíbencem. Král nechtěl z pochopitelných důvodů dělat z aféry veřejnou záležitost, smluvil se proto se správcem vápenky, jemuž důvěřoval, aby údajného viníka upálil ve vápenné peci. Poznávacím znamením měla být otázka dotyčného, zda králův rozkaz byl vykonán. Ráno pak vyslal mladíka, jehož se chtěl zbavit, ke správci vápenky, leč zbožné páže zlákal zpěv z útrobu chrámu, v němž zrovna probíhala mše. Vešlo do chrámu, kde se do liturgie ponořilo tak, že zapomnělo na okolní svět. Ne však ono úskočné páže. To chtělo mít jistotu, a proto se šlo osobně zeptat do vápenky jejího správce, zda byl králův rozkaz vykonán... Šokovaný král spatřil v takovémto vyústění celé kauzy nejen důkaz manželčiny nevinny, ale i varovný prst Boží. Načas šel proto do sebe. Ne nadlouho.

Sv. Alžběta Portugalská

Syn Alfons těžce nesl, že otec dává os tentativně najevo sympatie nemanželskému Sanchovi. Chápal to jako ohrožení svého nástupnictví a v tomto podezření jej podporovali jeho rádcové. Krále Dionýsa pro změnu jeho rádcové popochovali k zásahu proti Alfonsovi, který jej

prý usiluje svrhnout. Alžběta se snažila spor zažehnat, varovala syna před hrozícím zajetím, proto ji Dionýsovi rádcové před králem nařkli ze stranění Alfonsovi. Vždy popudlivý Dionýsos poslal svou choť do vyhnanství ve městě Alenquer, zbavil ji všech příjmů a zakázal jí město opouštět. Vzdor zákazu opustila Alžběta své domácí vězení a pospíchala ke Coimbre, kde rozbili svá vojenská ležení zneřvářený otec a syn. S největším úsilím na nich vymohla uzavření alespoň čtyřdenního příměří, aby si po jeho uplynutí slzami a přesvědčováním jich obou, modlitbami a sebezápory na Bohu vyprosila mír definitivní. Tedy definitivní - Alfons se ještě párkrát pokoušel s mečem v ruce vynutit na otci garanci následovnictví a byla to ona, kdo opakovaně zchlazoval horké hlavy. Občanská válka visela ustavičně na vlásku a nebýt Alžběty, tekla by krev Portugalců dávno proudem. Ne nadarmo se jí začalo říkat „Anjo da Paz“ - „Anděl míru“. Na spadnutí byla válka především roku 1325. Hnána touhou oba rozvášněné ctižadostivce smířit, odhodila Alžběta veškerou dvorskou etiketu první dámy země, vsedla na mulu a vjela na pláň Alvaladských polí mezi vojska pomalu se šikující k bitvě. K tomuto gestu ani k dalším prosbám nemohli Alfons ani Dionýsos zůstat neteční a usmířili se. Tentokrát už opravdu definitivně.

Pár měsíců poté se Dionýsos roznemohl. Umíral v náruči „Anděla míru“, který jej celý ten čas sám ošetřoval. Na smrtelné posteli odprosil tohoto „Anděla“ za všechna příkoří, která mu způsobil, a smířil se i s Bohem. Těsně před smrtí přišel k umírajícímu otci Alfons, aby se s ním udobřil a odprosil ho. Stál za tím tentýž „Anjo da Paz“. Královna pak za zemřelého vykonala pouť do Compostely, kde na oltář položila své královské šperky a korunu. Psal se rok 1325. Vládu převzal Alfons, známý jako Alfons IV. Portugalský.

„A Rainha Santa“ hodlala odejít ze světa a uchýlit se za zdi kláštera klarisek v Coimbre, jehož vystavění sama iniciovala. Dala však na naléhání přátel, aby zůstala ve světě, kde jí bude stále zapotřebí. Stala se aspoň františkánskou terciářkou, usadila se v blízkosti zmíněného kláštera

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

a vdovské důchody, jež jí plynuly z královské pokladny, obratem ruky dávala na stavbu špitálů a chudobinců, potažmo chudým a nemocným, jež opečovávala.

Byla osobou mimořádně inteligentní a vzdělanou. Nejenže byla fundátorkou řady kostelů a klášterů, ale podobu některých z nich dokonce jako žena orientující se v tajích architektury sama navrhla. Ovládala několik jazyků a byla dost zběhlá i v teologii. Její úcta k Nejsvětější Panně byla takového rázu, že už v roce 1320, tedy více než 500 let před vyhlášením dogmatu o Neposkvrněném Početi Panny Marie, přiměla biskupa z Coimby tento svátek každoročně 8. prosince slavit.

Za nějaký čas se projevila prozíravost těch, co ji přesvědčovali, aby se neuzavírala napořád do klášterní cely. Alfons vytáhl na válečné tažení proti svému švagrovi Ferdinandu IV. Kastilskému. Ještě jednou vztlét tento „Anděl míru“, aby zasel smír do srdcí znepřátelených příbuzných. Ačkoli měla chřipku, přesto neváhala a chvátala ke kastilskému Estremozu, kde se jí vskutku znovu předsevzetí dosáh-

presvědčení, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Když umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za žijící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

Evangelium - Mt 10,37-42

Ježíš řekl svým apoštolům: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden.

nout smíru podařilo naplnit. To byl její poslední počin na tomto světě. Zchvácená prudkou horečkou ulehla a v náruči syna Alfonse a jeho choti umřela s Mariiným jménem na rtech. Bylo 4. července 1336.

K hrobu „Svaté královny“ v Coimbre přicházely již od okamžiku pohřbu velké zástupy lidí. Stal se místem vyslyšených proseb a udělených milostí. V roce 1516 ji papež Lev X. beatifikoval, Pavel IV. poté její kult rozšířil na celou zemi, a když

A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho. Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal. Kdo přijme proroka, že je to prorok, dostane odměnu jako prorok; kdo se ujme spravedlivého, že je to spravedlivý, dostane odměnu jako spravedlivý; kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učedník, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu.“

byl v roce 1612 její hrob otevřen a tělo zemřelé bylo nalezeno neporušené, započal Urban VIII. kanonizační proces, který ukončil 25. května 1625 prohlášením Alžběty za svatou.

Sv. Alžběta Portugalská je patronkou mj. Portugalska, různých ženských spolků, pomocnicí při válečných útrapách a obracejí se na ni podváděné ženy. Bývá zobrazována jako řeholnice a jejími atributy jsou růže, žebrák a koruna.

Otcovství Boha je zdrojem naší naděje

- dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

(Mk 16,8). Ježíš nám zjevuje, že Bůh je dobrý Otec, a říká nám: „Nemějte strach!“

Pomysleme na podobenství o milosrdném otci (srov. Lk 15,11-32). Ježíš vypráví o otci, který umí prokazovat svým dětem pouze lásku. Tento otec netrestá syna za jeho aroganci, dovede mu dokonce svěřit část dědictví a nechává jej odejít z domu. Bůh je Otec, říká Ježíš, avšak nikoli na lidský způsob, protože na tomto světě není žádný otec, který by se choval tak jako protagonista tohoto podobenství. Bůh je Otec na svůj způsob. Je dobrý, bezbranný před svobodným rozhodnutím člověka a umí časovat jenom sloveso „milovat“. Když se vzpurný syn poté, kdy všechno promarnil, konečně vrací do rodného domu, neuzivá onen otec kritéria lidské spravedlnosti, nýbrž vnímá jen potřebu odpuštění a svým objetím dává synovi na srozuměnou, že mu během dlouhého období své nepřítomnosti chyběl, bolestně chyběl jeho otcovské lásce.

Jak neprobádatelným tajemstvím je Bůh, který chová ke svým dětem takovýto typ lásky! Snad právě z tohoto důvodu se apoštol Pavel, když poukazuje na toto jádro křesťanského tajemství, zdráhá přeložit do řečtiny slovo, které Ježíš pronesl aramejsky: „Abba.“ Svatý Pavel se ve svých listech (srov. Řím 8,15; Gal 4,6) dvakrát dotýká tohoto tématu a dvakrát ponechává toto slovo nepřeložené v té formě, v níž splynulo z Ježíšových rtů: „Abba.“ Tento termín je v porovnání s oslovením „Otče“ ještě důvěrnější a někdo jej tlumočí jako „tatínku, tati“.

Draží bratři a sestry, nikdy nejsme sami. Můžeme si být vzdálení, nevrážívi, můžeme se pokládat i za bezbožníky. Avšak evangelium Ježíše Krista nám zjevuje, že Bůh bez nás být nemůže. On nikdy nebude Bohem bez člověka. On bez nás nemůže být, a to je obrovské tajemství! Bůh nemůže být Bohem bez člověka! Toto tajemství je obrovské. A tato jistota je zdro-

jem naší naděje, která se nachází ve všech invokacích *Otcenáše*. Když je nám zapotřebí pomoci, Ježíš nám neříká, ať rezignujeme a uzavřeme se do sebe, nýbrž ať se obrátíme k Otci a s důvěrou Ho prosíme. Všechny naše potřeby, od těch nejevidentnějších a všedních, jako je pokrm, zdraví a práce, až k potřebě odpuštění a opory v pokušeních, nejsou zrcadlem našeho osamocení. Naopak, je tu Otec, který na nás ustavičně hledí s láskou a který nás zajisté neopustí.

Nyní vám dám jeden návrh. Každý z nás má mnoho problémů a potřeb. Zamysleme se mlčky trochu a přemysleme také o Otci, našem Otci, který nemůže být bez nás a který se na nás v této chvíli dívá, a modleme se všichni společně s důvěrou a nadějí: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Amen.“

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán
(Redakčně upraveno)

Suma o darech svatého Josefa (74)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola XVI: Dar zbyvajících jednotlivých blahosladenství (Dokončení)

O tom, že Josef vpravdě zářil blahosladenstvím čistoty srdce,⁽¹⁾ nás přesvědčuje čtverý důvod: prvním je negativní účinek této čistoty srdce; druhým je její pozitivní účinek; třetím je její první kořen a čtvrtým je její bezprostřední příčina. O negativním účinku, kterým je popření výčitek svědomí, praví Glosa v komentáři k páté kapitole Matoušova evangelia: „Čistého srdce jsou ti, jejichž svědomí je neusvědčuje z hříchů.“ Pozitivními účinky je očistění, osvícení a zdokonalení. Neboť blažený Diviš⁽²⁾ v páté kapitole svého díla *O nebeské hierarchii* připisuje tyto účinky nejčistším andělům. Prvním kořenem čistoty srdce je víra podle onoho: „Vírou očistil srdce.“⁽³⁾ Její bezprostřední příčinou je pak láska, podle 1. kapitoly Prvního listu Timotejovi (v. 5): „Láska je z čistého srdce a z dobrého svědomí.“ Žádný katolík jistě nepochybuje o tom, že Josef v tomto čtverém vynikal. A vyznává, že v něm toto čtvero bylo, natolik dokonaleji, nako-lik se těší jasné víře a hlubokému rozumu. Žádnému katolíkovu není totiž skryta Josefova důstojnost, leč tomu, kdo je neznalý Pisma svatého, chabého rozumu a málo bystrý, nebo o něčem takovém neuvažuje z určité lenosti, jak se to přihodilo jednomu doktorovi posvátné teologie v mé přítomnosti. Když totiž náhodou disputoval o svatosti svatého Josefa, pronesl to, co bylo velmi nedůstojné jeho stavu. A když jsem ho vyzval, aby uvažoval o výrociích svatého evangelia o velikosti svatého Josefa, byl udiven jako chlapec, který o něčem takovém nikdy nerozjímal. Tak dochází k tomu, že někteří hlasatelé Božího slova odmítají mluvit o svatém Josefovi, protože se nechají ovládnout zvykem a jsou nakloněni tomu, aby to, co se nenachází výslovně napsané, považovali za podezřelé. Ty prosím, aby otevřeli své oči a uviděli. Kdo se o to budou snažit, uvědomí si, jak byli slepí, když nepoznávali velikost Josefovy svatosti. Nemálo těch, kdo o sobotách velebí chválami Královnu nebes, přisuzují Josefovi pouze důstojnost dobrého

starce, protože neznají hluboká tajemství Pisma svatého. Tak jen lehce a přelétavými myšlenkami míjejí to, co by mělo být podrobena hlubšímu zkoumání.

K slávě blahosladenství pokoje v Josefovi nás přivádí trojí. Je jím odměna tohoto

pokoje, jeho důvod čili forma a jeho účinek. Odměnou pokoje je Boží synovství, podle 5. kapitoly Matoušova evangelia (v. 9): „Blahosladení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“ Avšak Josef byl nejenom milostí a adopcí Božím synem, nýbrž měl to, co nikomu jinému nebylo darováno: byl posvěcen jménem otce Boha.⁽⁴⁾ Nacházelo se v něm tudíž nejvyšší vynikající blahosladenství pokoje. Důvodem pokoje je to, co uvádí Glosa, když komentuje Matouše 5,9: „Blahosladení tvůrci pokoje“, a říká: „Tvůrci pokoje jsou všichni, kdo podřizují všechna hnutí ducha rozumu, neboť jim nic neodporuje a jsou podobní svému Otci, který je nejvyšší po-

koj.“ A toto připisují Josefovi ti, kdo usilují o spojení základů víry s rozumem. Účinek pokoje je dvojitý: v něm samotném a v nás. Glosa totiž tamtéž praví: „Když zákon těla odporuje zákonu myslí, nejenom druhému, ale ani sobě nemůžeme být tvůrci pokoje.“ Avšak Josef byl ozdoben takovým pokojem těla, že vydechoval vůni nebeského panictví, toto panictví zachovával a těšil se z něho více než z tělesných rozkoší. Odtud následoval druhý účinek: živil nám Spasitele, který se těšil z pokoje Josefova těla a chtěl spočívat v jeho náručí.

O tom, jakými pronásledováními Josef trpěl, poznáváme z učení svatého evangelia.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- ⁽¹⁾ V předchozích dvou kapitolách – v 14. a 15. kapitole – I. Isolani probíral blahosladenství chudoby ducha a tichosti u sv. Josefa. V první části této 16. kapitoly pak pojednával o blahosladenství pláče, hladu po spravedlnosti a milosrdenství u snoubence Panny Marie. Nyní bude tedy hovořit o zbyvajících blahosladenstvích. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Tedy Pseudo-Dionysius Areopagita. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ Sk 15,9. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Byl zákonitým otcem Ježíše Krista, vtěleného Boha. [pozn. překl.]

SENÁT SCHVÁLIL PIETNÍ ZACHÁZENÍ S TĚLY DĚTÍ ZEMŘELÝCH PŘED NAROZENÍM

Senát schválil zákon o pohřebnictví, který mj. garantuje pietní zacházení s těly nenarozených dětí. Pro zákon hlasovalo 59 přítomných senátorů, proti nebyl nikdo, 9 se zdrželo. Podle zákona budou všechna těla dětí nad 500 g pohřbena buď rodiči, nebo pohřeb zajistí obec. Má-li tělíčko méně než půl kila

a rodiče nepožádají do 96 hodin o jeho vydání, je garantováno důstojné zpopelnění v krematoriu. Zákon o pohřebnictví připravilo Ministerstvo pro místní rozvoj a Poslanecká sněmovna jej schválila koncem dubna.

HPŽ ČR, 31. 5. 2017

Lucie vypráví o Fatimě (9 - dokončení)

Při příležitosti 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě předkládáme čtenářům Světla vzpomínky jedné z vizionářek, sestry Lucie dos Santos, které vyšly svého času v českém překladu v knize Františka Presse „Děvečky Boží“. Text je redakčně upraven a doplněn kromě původních také o poznámky redakce Světla.

Hyacinta a František umírají

Moje matka musela prodat naše stádo a podržela si z něho jen tři ovce, které jsme brávali s sebou, když jsme šli na pole, a pokud jsme nešli, dávali jsme jim krmení vzađu na dvoře. Matka mě tedy posílala do školy a ve volném čase, který mi zbýval, chtěla, abych se naučila tkát a šít. Tak mě měla doma a neztrácela čas tím, že by mě musela hledat.

Mezitím i Hyacinta a František začali upadat do stále vážnější nemoci. Náš Pán seslal španělskou chřipku, která ji i jejího bratra upoutala na lůžko. V předvečer dne, kdy onemocněla, mi řekla: „Bolí mě moc hlava a mám velkou žízeň, ale nechci pít, abych mohla trpět pro hříšníky.“

Všechn čas, který mi ponechávala škola, nebo drobnosti, které jsem musela dělat, jsem trávila u svých malých společníků. Jednoho dne, když jsem odcházela do školy, mi Hyacinta řekla: „Hle, řekni skrytému Ježíši, že Ho velice miluji, že mám pro Něj velikou lásku!“ Když jsem šla napřed za ní do jejího pokoje, říkala: „Podívej se teď za Františkem, učiním oběť, že zde zůstanu docela sama!“

Jednoho dne jsem se jí ptala: „Je ti lépe?“ – „Víš dobře, že mi není lépe,“ odpověděla a dodala: „Mám velké bolesti na prsou! Ale neříkám nic. Trpím za obrácení hříšníků!“

Mezitím se její zdravotní stav poněkud zlepšil. Mohla vstát, a tak trávila den usazená na Františkově posteli. Jednoho dne mě dala zavolat. Musela jsem okamžitě za ní přijít. Přiběhla jsem rychle. „Naše Paní,“ řekla, „přišla za námi a řekla, že si brzo přijde pro Františka a zavede ho do nebe. Mne se pak otázala, zda chci ještě obrátit více hříšníků. Řekla jsem jí, že ano. Řekla mi, že půjdu do nemocnice a že tam budu moc trpět. Neboť mám trpět pro obrácení hříšníků, za nápravu hříchů spáchaných proti Neposkvrněnému Srdci Marie a pro lásku k Ježíši. Zeptala jsem se jí, půjde-li se mnou. Řekla

mi, že mě tam zavede moje matka, ale pak že zůstanu docela sama.“

František hovořil méně. Ale obyčejně dělal to, co viděl dělat nás, a jen zřídka kdy o něco požádal. Ve své nemoci trpěl s hrdinnou trpělivostí, aniž mu kdy uklouzl jediný povzdech nebo stížnost.

Jednoho dne, nedlouho před jeho smrtí, jsem se ho ptala: „Františku, trpíš hodně?“

„Ano, ale snáším to všechno pro lásku k našemu Pánu a Naší Paní.“

Jednoho dne mi dal provaz, o němž jsem už mluvila, a řekl mi: „Vezmi si ho! Odnes ho, než ho spatří matka! Teď už ho nejsem schopen nosit kolem pasu.“

Když jejím bratru nastala chvíle odchodu do nebe, Hyacinta po něm posílala svoje vzkazy: „Všechno to ode mne pěkně vyříd' našemu Pánu a Naší Paní a řekni jim, že pro Neposkvrněné Srdce Mariino přetřpím všechno, co budou chtít, za obrácení a nápravu hříšníků.“

Smrtí svého bratra mnoho trpěla (František zemřel 4. dubna 1919). Dlouhé chvíle zůstávala zamyšlena, a jestliže se jí někdo zeptal, na co myslí, odpověděla: „Na Františka! Kdo mi umožní, abych ho opět uviděla?“ A její oči se naplnily slzami.

Konečně nastal den jejího odchodu do nemocnice.⁽¹⁾ Velice tam trpěla. Když ji přišla navštívit její matka a ptala se jí, zda si něco nepřeje, řekla, že si přeje vidět mne. Hned, jak to bylo možné, mě moje teta s velkými oběťmi vzala s sebou. Když mě Hyacinta spatřila, radostně mě tiskla do náruče a prosila svou matku, aby mě u ní nechala, zatímco sama půjde na nákup. Ptala jsem se jí tedy, zda hodně trpí.

„Ano, trpím,“ odpověděla, „ale všechno nabízím za hříšníky.“ Čas návštěvy rychle uběhl a má teta přišla, aby mě odvedla. Ptala se své dcery, zda si něco přeje. Hyacinta ji požádala, aby mě přivedla ještě jednou, až ji opět přijde navštívit. Má dobrá teta chtěla své dceři udělat radost, a tak mě přivedla ještě jednou. Zastihla

jsem Hyacintu, jak trpí se stále stejnou radostí pro lásku k dobrému Bohu a Neposkvrněnému Srdci Marie za hříšníky a Svatého otce. V tom byl celý její ideál. O ničem jiném nemluvila. Za nějaký čas se vrátila domů ke svým rodičům s velikou otevřenou ranou v boku, kterou bylo nutno neustále převazovat. Strpěla to bez nejmenší stížnosti a aniž ukázala bolest. Co ji však tížilo nejvíce, byly neustálé návštěvy a vyptávání lidí, kteří ji chtěli vidět a kterým teď nemohla uniknout. „Tuto oběť také nabízím za hříšníky,“ říkala s odevzdaností.

Přesvatá Panna ráčila znovu navštívit Hyacintu a oznámila jí nové kříže a nové oběti. Oznámila mi tuto novinku se slovy: „Naše Paní mi řekla, že půjdu do jiné nemocnice v Lisabonu a že tě už neuvídím! Ani tebe, ani svou matku, ani své bratry, ani svého otce! Nikoho už neuvídím! A umřu docela sama!“

Jednoho dne jsem jí řekla: „Nemysli na to!“

Odpověděla mi: „Nech mě na to myslet, protože čím více na to myslím, tím více trpím. A já chci trpět pro lásku k našemu Pánu a za hříšníky. A konečně, co na tom záleží! Naše Paní si pro mě přijde a odvede mě do nebe.“

Konečně nastal den, kdy měla odejít do Lisabonu. Loučení bylo srdcervoucí. Setrvala dlouho s rukama kolem mého krku a v pláči mi řekla: „Nikdy se už neuvídíme! Hodně se za mne modli až do chvíle, kdy půjdu do nebe! Tam se budu hodně modlit já za tebe...“ Z Lisabonu mi vzkázala, že Naše Paní za ní přišla; že jí oznámila den a hodinu, kdy zemře (20. února 1920 o půl jedenácté večer)⁽²⁾; mně kladla na srdce, abych byla velmi dobrá.

Sama

Jaký smutek mě zachvátil, když jsem zůstala sama! V tak kratičké době dobrý Bůh vzal do nebe předobrého otce, pak Františka, a teď to byla Hyacinta, kterou jsem už na tomto světě neměla uvidět.⁽³⁾

Jak mi to jen bylo možné, odcházela jsem na Cabeço a uchýlovala se do oné skalnaté výdutě a zde, sama s Bohem, ulevovala svému žalu a prolévala hojné slzy.

Díky Bohu se po nějakém čase moje matka rozhodla, že odejde do Lisabonu a vezme mě s sebou. Prostřednictvím pana abbého Formigao nás jedna zbožná paní přijala do svého domu a nabídla, že bude platit mé vzdělání v jednom penzionátu, budu-li chtít zůstat v Lisabonu. Matka i já jsme štědrě nabídku této milosrdné paní přijaly s povděkem. Když už bylo všechno připraveno a den, kdy jsem měla vstoupit do penzionátu, byl už stanoven, proslechlo se, že vláda se dověděla, že jsem v Lisabonu a že mě hledají. Byla jsem tedy odvedena do Santaremu, k panu abbému Formigao, kde jsem se několik dní musela skrývat a nemohla jsem jít ani na mši. Nakonec mě sestra pana abbého odvedla k mé matce a slíbila, že mě připraví ke vstupu do penzionátu, který řeholnice sv. Doroty měly ve Španělsku. Jakmile bude všechno připraveno, opět mě vyhledají. Toto všechno mě poněkud zabavilo a smutek, který mě tížil, se zvolna rozplynul.

V té době Vaše Excelence⁽⁴⁾ přišla do Leiria a dobrý Bůh Vám svěřil ubohé stádo, které už dlouho bylo bez pastýře. Nechyběli lidé, kteří mi příchodem Vaší Excelence naháněli strach. Říkali, že Vaše Excelence ví všechno, že uhodne, co se děje v intimě svědomí a že odhalí všechny moje klamy. Daleka toho, abych se obávala, velice jsem si přála s Vámi mluvit a říkala jsem si: „Je-li pravda, že pan biskup ví všechno, ví tedy i to, že mluvím pravdu!“

A tak když se jedna dobrá osoba z Leiria nabídla, že mě k Vaší Excelenci uvede, přijala jsem nabídku s radostí.

A opravdu, když jsem Vaší Excelenci spatřila, jak mě přijímáte s takovou dobrotou, aniž jste mi položil sebemenší zvědavou nebo zbytečnou otázku, ukazuje pouze zájem o dobro mé duše a zcela připraven vzít si na starost ubohou ovečku, kterou Pán svěřil právě Vám, byla jsem naprosto přesvědčena, že Vaše Excelence ví všechno. Proto jsem ani na okamžik neváhala vložit se do Vašich rukou. Podmínky, které mi Vaše Excelence uložila, byly pro mne snadné a odpovídaly mé povaze: dokonale držet v tajnosti všech-

no, co mi Vaše Excelence řekla, a zůstat dobrou. Odjela jsem tedy, střezíc své tajemství až do dne, kdy Vaše Excelence dala požádat mou matku o její souhlas s mým odchodem.

Den mého odchodu byl konečně stanoven (na 6. června 1921). V předvečer jsem se s hrdlem staženým pohnutím a lítostí šla rozloučit se všemi místy, která nám byla drahá, zcela jista, že se jimi procházím naposled: Cabeço, skálu, Valinhos, farní kostel, kde dobrý Bůh začal na mně dílo svého milosrdenství, hřbitov, kde jsem zanechala tělesné pozůstatky svého drahého otce a Františka, na které jsem nemohla zapomenout.

Dala jsem sbohem naší studni, zatímco už byla osvětlena bledým svitem měsíce, a starému mlatu, kde jsem tak často strávila dlouhé chvíle rozjímáním nad krásou hvězdné oblohy a zázrakem slunečních východů a západů, které mě někdy okouzly, když se ráno kapky rosy, pokrývající kopce, třpytily ve slunečních paprscích, nebo když večer sněhové vločky – sněžilo-li během dne – zůstaly zavěšeny na větvích borovic. Toto všechno mě vedlo ke snění o krásách ráje.

Druhého dne ve dvě hodiny ráno, aniž jsem se s někým rozloučila, doprovázena jen svou matkou a jedním ubohým dělníkem, který jel do Leiria a jmenoval se Manuel Correia, jsem se dala na cestu, věrně zachovávajíc svoje tajemství. Šli jsme přes Cova da Iria, abych se tam

naposled rozloučila. Naposledy jsem se tam pomodlila růženec a pak jsem se od silnice mnohokrát obrátila s posledními pohledy na rozloučenou s tímto požehnaným místem. Dorazili jsme do Leiria k deváté hodině ráno. Zde jsem se setkala s paní Filomérou Mirandovou, která mi později byla kmotrou při birmování. To ona byla Vaší Excelenci pověřena, aby mě doprovázela až do Porta. Vlak odjížděl ve dvě hodiny odpoledne. Na nádraží jsem naposled objala svou matku, tonoucí v slzách. Vlak odjel a odvážel mé ubohé srdce ponořené do oceánu smutku a plné vzpomínek, na něž jsem nemohla zapomenout.

*Z knihy František Press:
Děvečky Boží.*

Mariánské nakladatelství, Brno 1992

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Hyacinta byla odvezena do nemocnice ve Vila de Ourem na začátku července roku 1919, vrátila se ke konci srpna téhož roku.
- ⁽²⁾ V nemocnici byla Hyacinta hospitalizována 2. 2. 1920 a 10. 2. byla operována.
- ⁽³⁾ Sestra Lucie nedopatřením uvedla nesprávný sled úmrtí – napřed zemřel František a pak teprve otec.
- ⁽⁴⁾ Je zde míněn Mons. José da Silva, fatimský biskup, který sestru Lucii vyzval k sepsání těchto pamětí.

LUCIE VYPRÁVÍ O FATIMĚ (Poznámka Mariánského nakladatelství)

Vybráno a přeloženo z pamětí sestry Lucie dos Santos podle francouzského překladu pořízeného R. P. Reginaldem Simoninem pod názvem „Lucie raconte Fatima“, vydaného společně nakladatelstvími Fatima Éditions, Desclée de Brouwer a Résiac, 4. vydání v roce 1981.

Ve čtyřech sešitech svých Pamětí nezachycuje sestra Lucie události v jejich časovém sledu, ale každý sešit věnuje určitému tématu. Tak je první sešit věnován vzpomínkám na Hyacintu, v druhém vypráví o svém vlastním dětství a o strastech, které jí nastaly v době zjevení. Ve třetím sešitě nám Lucie podává první dvě části tajemství, které jí svěřila Svatá Panna, čtvrtý sešit je věnován Františkovi a podrobnému vylíčení jednotlivých zjevení. Z těchto čtyř sešitů byly vybrány rozsáhlejší úryvky tak, aby je bylo možno seřadit do časově posloupného sledu událostí. Jednotlivé úryvky byly překládány doslovně; čtenář tedy má před sebou autentické Luciiny texty – zkrácené a nově uspořádané do krátkých kapitol, aby tak co nejplastičtěji vynikly všechny důležité události. Všechny podnadpisy jsou voleny nově a nejsou součástí původních textů.

Protestantská reformace (1)

Blížící se 500. výročí počátku protestantské reformace (datuje se 31. října 1517) vede k úvahám o vzniku hnutí, které způsobilo jednu z nejzávažnějších krizí v dějinách katolické církve a mnoho lidského utrpení v následujících válkách.

O tomto problému je třeba hovořit, a je třeba začít od člověka, který byl autorem programu „reformy“ církve na počátku 16. století. Osobnost i duchovní a intelektuální profil Martina Luthera byly činitele, které měly rozhodující vliv na podobu a průběh protestantské reformace.

Cesta Martina Luthera do kláštera

Martin Luther se narodil roku 1483 v Eisleben (Sasko) v rolnické rodině s mnoha dětmi. Tíživá materiální situace přinutila otce budoucího tvůrce reformace, Hanse Luthera, aby přijal práci v hornictví, kde byly větší příjmy. Lutherova rodina se ničím nelišila od jiných tehdejších rodin, pokud jde o katolickou zbožnost. Úmyslem Hanse Luthera však bylo to, aby Martin v budoucnu pracoval jako právník. Studia na školách v Eisenachu a Erfurtu byla značně nákladná, bez podpory přejících lidí by to rodiče Martina Luthera nebyli zvládli.

Životopisci tvůrce reformace si všimají toho, že vztahy mezi ním a jeho rodiči nebyly zrovna ideální. Sám Luther v pozdějších letech vzpomínal na přísnost svého otce, který ho bil za nejmenší provinění. Konflikt mezi otcem a synem se vyhroutil natolik, že se v roce 1505, po ukončení právnických a filosofických studií na erfurtské univerzitě, Martin Luther rozhodl vstoupit do augustiniánského kláštera (rovněž v Erfurtu), čímž zničil představy svého otce, že jeho syn bude pokračovat v právnické kariéře zajišťující stálý příjem.

Příčiny, které Luthera dovedly k tomuto kroku, patří k jedněm z nejpalčivějších záležitostí v jeho biografii. „Doktor Martin“ vysvětloval, že rozhodnutí učinil pod vlivem impulsu vyvolaného strašlivou bouří, která ho zastihla na cestě. Měl tehdy slíbit svatě Anně, že vstoupí do kláštera, když ho Bůh zachrání před blesky. Mezi životopisci tvůrce reformace jsou ale také ti, kteří poukazují na to, že jeho skutečným motivem byla nutnost ukrýt se za

zdi kláštera před právními důsledky zabíjení člověka v souboji.

Jedno je jisté. Rozhodnutí vstoupit do kláštera nebylo v případě Martina Luthera plodem zralého, dlouhodobého rozvažování, ale představovalo výsledek konání pod vlivem impulsu. Jak říkal sám Luther, do kláštera byl „ani ne tak přitažený, jako unesený“. Ještě výmluvnější Lutherova slova objasnění pocházejí z doby, kdy už přerušil jednotu s církví. Tvůrce reformace tehdy říkal: „Stal jsem se mnichem navzdory otci, matce, Bohu i ďáblu.“

Jak je možné vstupovat do kláštera „navzdory Bohu“? Ta slova jsou brána jako bezprostřední Lutherovo přiznání k tomu, že skutečnou příčinou jeho vstupu k augustiniánům byla snaha uniknout před zodpovědností za zabití.

Tuto tezi následně podporuje fakt, že za branami kláštera nenalezl Martin Luther duchovní klid. K otřesné události došlo jednoho dne v klášterním chóru během čtení úryvku z evangelia o Kristově vymítání zlého ducha z člověka posedlé-

že se vzdal vítězství nad sebou, ale nerezignoval na svatost, Luther mění svůj vlastní případ na teologickou pravdu, svůj osobní faktický stav na všeobecné právo (...). Lidské »ano« se stalo de facto ústředním problémem oné teologie.“

Pod vlivem porážek, které zažil ve svém duchovním boji (podle vyznání samotného Luthera zde šlo o hřichy spojené s tělesnou žádostivostí), Luther v době své klášterní formace získává přesvědčení o zničení lidské přirozenosti prvotním hříchem, a trápící ho tělesnou žádostivost spojil nejenom s důsledky prvotního hříchu, ale spíše s ním samým. Vycházejí z vlastních duchovních prožitků, prohlášoval, že žádný člověk není schopen plnit Boží přikázání. Dokonce i když člověk vykoná nějaké dobré skutky, ty nemají v Božích očích žádnou hodnotu ani význam, když jde o spásu člověka, poněvadž jeho přirozenost je úplně zkažená.

Luther nepochybně toužil po svatosti, kterou ztotožňoval – uvedme zde ještě jednou J. Maritaina – spíše s „citovou útěchou“. „Lutherovi šlo o to, aby se cítil ve stavu přízně – jako by milost sama o sobě byla předmětem citového prožívání. (...) Prudká mystická touha v neklidné duši, zkrslující všechna doporučení mystiků, se měnila v brutální potřebu opájet se svou vlastní svatostí.“

Martin Luther, jeho otec Hans a matka Markéta

ho. V jedné chvíli Luther upadl na zem a křičel latinsky: „Non sum! Non sum!“, čili: „Nejsem! Nejsem!“

Víra čili jak dosáhnout dobrého pocitu

Jacques Maritain – katolický filosof zabývající se spiritualitou tvůrce reformace – si správně povšiml, že „Luthерово učení vyjadřuje především jeho vnitřní stavy, duchovní zážitky i tragické události. Tím,

A přece – jak připomínal v *Hymnu o lásce* svatý apoštol Pavel – v křesťanství je nejdůležitější láska. Dá se vést život bohabojný (navenek), rozdat všechno chudým, sebe samého odevzdat ke spálení, ale bez lásky nepostoupit ani o krok v rozvoji duchovním. Svatost – naproti tomu, co pociťoval mnich Luther – není dobrým sebevědomím. V životech mnoha svatých se v jejich životopisech setkáváme s dlouhými obdobími, kdy je rvala

pokoušení, kdy – jak sami uváděli – procházeli „duchovní pouští“ a pocítovali, jako by se od nich Bůh odvrátil.

V této souvislosti je zapotřebí sáhnout po dopisech nedávno kanonizované Matky Terezy z Kalkaty (publikovaných po její beatifikaci), v nichž tato velká svatá po řadu let takto zachycuje stav své duše. Co jí (i jiné svaté) odlišovalo od Martina Luthera, byla nekonečná důvěra v Boží milosrdenství, kterou zcela postrádá teologie Martina Luthera, jež víru chápala jako „stav duchovního nadšení“ (J. Maritain). Absence takového stavu způsobovala u Luthera upadnutí v další krajnost, čili do stavu blízkého zoufalství kvůli nemožnosti poradit si se svými pády. V tomto pojetí není už víra teologickou ctností, je pak „lidským výkyvem důvěry“. Postačí tedy ten pocit důvěry, dobré skutky nejsou nutné (člověk je i tak úplně zkažený), abychom si mohli být jisti, že jsme došli milosti Boží. Podle Luthera není prožitek „duchovní noci“ působením milosti, stejně tak jako člověkem konané dobré skutky, které – jak učí církve – jsou vlastně důkazem spolupráce člověka s Boží milostí.

Čím více byl život vedený Lutherem vzdálen od ideálu svatosti, jaký hlásá církve (čili otevřenosti ke spolupráci s Boží milostí, čehož výrazem jsou dobré skutky a život modlitbou), tím důrazněji tvůrce protestantské reformace útočil na církví uznávané svaté. V jednom ze svých kázání pronesených již po roce 1517 hlásal: „Všichni jsme svatí. (...) Papisté (protestantský název katolíků – pozn. autora) umisťují do nebe lidi, kteří dokázali jenom konat činy jeden za druhým. Mezi tolika legendami není ani jediná, která by nám ukázala skutečného svatého, člověka, který by měl křesťanskou svatost, svatost skrze víru. Celá jejich svatost spočívá v tom, že se hodně modlili, hodně postili, hodně pracovali, umrtvovali se, měli mizerná lůžka a velmi drsná oblečení. Tento způsob svatosti může být praktikován třeba i psy a sviněmi víceméně každodenně.“

Incident u oltáře

Není tedy nic divného, že Martin Luther už před rokem 1517 ztratil víru v největší, zde na zemi nejceněnější důkaz působení dobroty Božího milosrdenství ve

spolupráci s člověkem, jakým je mše svatá. Připomeňme, že podle katolické nauky je Eucharistie zpřítomněním (nekrvavým způsobem) Kristovy oběti. V tomto procesu Spasitel používá člověka, čili kněze, který u oltáře vystupuje „in persona Christi“.

O této pravdě zapochyboval Martin Luther, když v roce 1507 přistupoval k oltáři během své primiční mše svaté. Ve chvíli, kdy se slovy eucharistické modlitby „Te igitur clementissime Pater“ (Proto tě, nej-laskavější Otče) začínal kánon, nově vysvěcený kněz Martin Luther se odvrátil od oltáře a chtěl od něho odejít. Svědky té otřesné scény byla nejbližší rodina novokněze, mezi nimi jeho otec Hans, který, jak víme, nebyl nadšen tím, že si jeho syn zvolil cestu povolání duchovního. Když Hans Luther pozoroval scénu u oltáře, prohlásil, že jeho syn musel být „v působení zlého ducha“.

Nakonec kněz Martin Luther dokončil sloužení mše – v poslední chvíli před odejitím od oltáře ho zadržel novicmistr. Víme však o jeho dalším duchovním životě v následujících letech, dá se tedy říci, že zmíněný incident u oltáře dokazuje, že k mylně chápanému úsilí o svatost Luther přidal špatné pochopení nehodnosti. Nebo jinak: Vyvodil špatný závěr z očividné skutečnosti, že nikdo z lidí není hoden vystupovat „in persona Christi“ před oltářem. Nevěřil ve velikost Božího milosrdenství, které působí, že někteří lidé (kněží) jsou Bohem vybráni, aby plnili tuto roli. Pro Luthera byla víra především záležitostí důvěry, avšak nebyla to důvěra neomezená. Hranice určovalo lidské „ego“, a to konkrétně takové či onaké duchovní pocity.

Po obdržení kněžského svěcení Martin Luther – víme to z jeho vlastních listů a spisů – zanedbával pravidelné sloužení mší svatých a modlitby breviáře. Vymlouval se na četné kazatelské povinnosti. V roce 1516 napsal v jednom z dopisů: „Jsem kazatelem v klášteře i v refektáři, denně mě chtějí ve farnostech, abych tam kázal. Jsem regentem studia, oblastním vikářem, a tedy jedenáctinásobným převorem; jsem kvestorem ryb v Leitzkau, zmocněncem v Torgau v procesu farního kostela Herzbergu. Jsem lektorem sv. Pavla, sbírám zápisky o *Zalotáři*. Málokdy mi zbývá dost času k modlitbě Otčenáše a ke sloužení mše.“

V této souvislosti se opět nabízí srovnání s Matkou Terezou z Kalkaty, kte-

ré se přece těžko dalo vyčítat opomíjením různých povinností. Než se však každého dne pouštěla do činností spojených s pečováním o nemocné a chudé, s vedením jí založené řeholní kongregace pravidelně začínala den mší svatou nebo adorací Nejsvětější svátosti, což považovala za nejdůležitější záležitost dne. Nejdříve setkání s Kristem, potom setkání se záležitostmi tohoto světa. U kněze Martina Luthera to bylo úplně naopak.

Zkažení nejlepších

A přece takových kněží jako Martin Luther bylo v německých zemích na počátku 16. století velmi mnoho. Lutherem vyličený jeho vlastní život kněze je objasněním jednoho z nejdůležitějších činitelů, které se významným způsobem podílely na vítězství reformace v mnoha oblastech Říše, tedy nedostatku vyváženosti mezi životem aktivním a kontemplativním. Zanechávání svého hlavního povolání, čili sloužení mše svaté, a zanedbávání vlastního duchovního růstu (každodenní modlitba breviáře) knězem Lutherem a řadou jemu podobných duchovních na počátku 16. století muselo dříve či později vydat osudové plody.

Při hledání příčin propuknutí protestantské reformace a jejího dynamického rozšíření v prvních desetiletích po roce 1517 je třeba poukázat v tomto případě na dodržování staré zásady, že „corruptio optimi pessima“, čili že „zkažení nejlepších je tím nejhorším“. Na počátku 16. století bylo v německých zemích mnoho takových kněží (a co je horší, také biskupů), kteří plnili četné povinnosti (v případě biskupů to byla správa v několika diecézích současně) – často ty, které byly spojeny s menšími nebo většími (v případě biskupů velmi vysokými) materiálními zisky – a zanedbávali to, co bylo nejvýznamnější: službu Boží a vlastní duchovní život. Takto na duchu zlomení kněží i biskupové potom nebyli schopni postavit se proti hnutí „čistého evangelia“ (jak nazývali svoji akci první protestanti), často k ní ochotně přistupovali, poněvadž v tom viděli šanci na „zlegalizování“ vlastních morálních přestupků (obzvlášť když Luther vystoupil proti celibátu).

(Pokračování)

Z Miłujcie się! 4/2016 přeložila -vv-

Pondělí 3. 7. 2017

6:05 V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **6:15** Klapka s... (98. díl): FK LÁVKA SVČ Lužánky Brno **7:20** Se salesiány na jihu Madagaskaru: Boží lid **7:45** Jak potkávat svět (45. díl): Se smíšeným pěveckým sborem BOHEMIACHOR **9:05** Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **9:35** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **9:50** Hovory z Rekovic: Jan Svoboda **10:10** Buon giorno s Františkem **11:15** Exit 316 (2. díl): Láska **11:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **11:45** Mašinky (4. díl): O červeném motoráku **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Kulatý stůl: Doprovázení nemocných **13:40** Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **14:20** Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně **14:40** Noční univerzita: Petruška Šustrová – Normalizace **16:00** V souvislostech (192. díl) **16:20** Můj Bůh a Walter: Svátosti **16:35** V posteli POD NEBESY IV. (1. díl) **17:30** Víra do kapsy: Talenty **17:45** Česká věda **18:05** Můj chrám: Ing. Marian Jurečka, ministr zemědělství, v kostele Očišťování Panny Marie – poutní místo Dub nad Moravou **18:25** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:30** Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým kouřem **18:40** Vezmi a čti: Červen 2017 **19:00** Vatican magazine (917. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:35** ARTBITR – Kulturní magazín (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem a filmem Mlčení **20:00** Sedm výprav Josefa Vágnera (1. díl): Sen safari **21:35** Noemova pošta: Červen **23:10** Terra Santa news: 28. 6. 2017 **23:35** Vatican magazine (917. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:10** Noční univerzita: Mons. Václav Malý – Křesťané ve světě **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 4. 7. 2017

6:05 Muzikanti, hrajte **6:35** Vatican magazine (917. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **7:10** Pod lampou **9:15** Exit 316 (2. díl): Láska **9:35** V souvislostech (192. díl) **10:05** Duhové srdce **11:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **11:45** Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým kouřem **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Noemova pošta: Červen **13:50** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **14:00** Ars Vaticana (28. díl) **14:15** Hovory z Rekovic: Jan Svoboda **14:35** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František **15:05** Animované biblické příběhy: Král se stal sluhou **15:35** Slovanský Velehrad **16:00** VELEHRAD 2017: živě ze Dnů lidí dobré vůle [L] **17:05** Velehradská zastavení, díl 1. – Unionistické kongresy **17:15** P. Antonín Šuránek **17:25** Velehradská zastavení, díl 2. – Cyrilometodějská tradice v Olomouci **17:35** Velehrad v době nesvobody **18:00** VELEHRAD 2017: živě ze Dnů lidí dobré vůle [L] **19:10** Mašinky (6. díl): O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách **19:20** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **19:30** Zpravodajské Noeviny (879. díl): 4. 7. 2017 [P] **20:00** Na pořadu rodina (20. díl): Mladé manželství v dnešní době? **21:05** Čtvero ročních dob s televizí NOE: Jaro 2017 [P] **21:25** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **22:00** Outdoor Films s Martinou Balzarovou-Karáskovou a Kamilem Balzarem (61. díl): Podmořská setkávání **23:35** Terra Santa news: 28. 6. 2017 **0:00** Stíny barbarské noci **0:40** Můj Bůh a Walter: Svátosti **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 5. 7. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (879. díl): 4. 7. 2017 **6:25** Noční univerzita: Petruška Šustrová – Normalizace **7:40** Vatican magazine (917. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:10** Velehradská zastavení, díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **8:25** V posteli POD NEBESY IV. (1. díl) **9:20** Vezmi a čti: Červen 2017 **9:40** Čtvero ročních dob s televizí NOE: Jaro 2017 **10:05** Kulatý stůl (34. díl): Cyril a Metoděj **11:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **11:45** Mašinky (6. díl): O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Sedm výprav Josefa Vágnera (1. díl): Sen safari **13:45** ARTBITR – Kulturní magazín (33. díl):

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

S profesorem Ludvíkem Armbrusterem a filmem Mlčení **13:55** Exit 316 (2. díl): Láska **14:20** Velehradská zastavení, díl 4. – Slavení východní liturgie **14:30** Dům ze skla? (15. díl) **15:35** Zpravodajské Noeviny (879. díl): 4. 7. 2017 **16:00** Můj chrám: Ing. Marian Jurečka, ministr zemědělství, v kostele Očišťování Panny Marie – poutní místo Dub nad Moravou **16:15** Velehradská zastavení, díl 5. – Působení Tovaryšstva Ježíšova **16:30** Opřu se o florbolovou hůl **16:50** K Teen přes pervitin **17:00** Můj Bůh a Walter: Mše I. **17:20** Velehradská zastavení, díl 6. – Poutníci ze Slovenska **17:35** Terra Santa news: 5. 7. 2017 [P] **18:00** Velehradská zastavení, díl 7. – Cestami ekumenismu **18:10** Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera **18:20** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:50** KCHK 2017: živě z Brna [L] **19:00** Mše svatá z Katolické charismatické konference, Brno 2017 [L] **20:15** Koncert Hradištanu a Filharmonie Bohuslava Martinů **22:10** Noční univerzita: RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. – Bůh Starého zákona – milosrdný či nemilosrdný **23:45** Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně **0:10** Skryté poklady: Vladimír **0:35** Rok vína **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 6. 7. 2017

6:05 Hovory z Rekovic: Jan Svoboda **6:20** Putování modrou planetou: Čína **7:05** Můj Bůh a Walter: Mše I. **7:25** Královna a matka Chorvatů **8:15** Jak potkávat svět (44. díl): S Vladimírem Mertou **9:40** Terra Santa news: 5. 7. 2017 **10:05** Noemova pošta: Červen **11:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **11:45** Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duhové srdce **13:40** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František **14:15** Muzikanti, hrajte **14:45** Zpravodajské Noeviny (879. díl): 4. 7. 2017 **15:10** V posteli POD NEBESY IV. (2. díl) **16:05** Čtvero ročních dob s televizí NOE: Jaro 2017 **16:35** KCHK 2017: živě z Brna [L] **16:45** Mše svatá z Katolické charismatické konference, Brno 2017 [L] **18:00** Animované biblické příběhy: Král se stal sluhou **18:30** Mašinky (8. díl): O zloději, který okrádal mašinky **18:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:50** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **19:00** Večeře u Slováka: 14. neděle v mezidobí [P] **19:25** Paprsek Boží lásky – Kosovo **20:00** Cvrlikání (11. díl): Žamboši **21:10** Cesta do Čaka [P] **21:40** Bradi Barthová **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Vatican magazine (917. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:35** Pomoc, která se točí **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 7. 7. 2017

6:05 ARTBITR – Kulturní magazín (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem a filmem Mlčení **6:15** Bol som mimo: Richard Čanaky – Vydrete metamorfozy **7:15** V pohorách po horách (25. díl): Volovec – Roháče **7:30** Můj chrám: Ing. Marian Jurečka, ministr zemědělství, v kostele Očišťování Panny Marie – poutní místo Dub nad Moravou **7:45** Víra do kapsy: Talenty **8:05** Noční univerzita: RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. – Bůh Starého zákona – milosrdný či nemilosrdný **9:40** Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně **10:05** Sedm výprav Josefa Vágnera (1. díl): Sen safari **11:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **11:45** Mašinky (8. díl): O zloději, který okrádal mašinky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **13:05** Ars Vaticana (29. díl) **13:15** Robert Křesťan a Druhá tráva na

Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **14:00** Cesta do Čaka **14:35** Putování modrou planetou: Čína **15:20** Na pořadu rodina (20. díl): Mladé manželství v dnešní době? **16:35** KCHK 2017: živě z Brna [L] **16:45** Mše svatá z Katolické charismatické konference, Brno 2017 [L] **18:00** Mašinky (9. díl): O bludné výhybce **18:10** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:15** V pohorách po horách (22. díl): Brdo – Chříby **18:30** Z Radhoště přes Javořinu na Solán: Rožnovské slavnosti 2017 [L] **20:05** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **20:20** Kulatý stůl: Mediální gramotnost **22:00** Večeře u Slováka: 14. neděle v mezidobí **22:25** Salesiáni v Brazílii **22:45** Outdoor Films se Štěpánem Černouškem (42. díl): Sibiřské guly **0:20** Hlubinami vesmíru s Mgr. Lenkou Soumarovou a Denísem Müllerem: Astronomické olympiády **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 8. 7. 2017

6:05 Klapka s... (83. díl): ZŠ Erbenova (Junior) **7:10** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František **7:40** Animované biblické příběhy: Král se stal sluhou **8:10** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **8:20** Exit 316 (2. díl): Láska **8:40** V posteli POD NEBESY IV. (2. díl) **9:40** Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář Novorozeneckého oddělení FN Olomouc, v chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci **10:00** Vatican magazine (917. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vrutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech **10:55** Můj Bůh a Walter: Mše I. **11:20** Terra Santa news: 5. 7. 2017 **11:40** Víra do kapsy: Talenty **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:20** Pod lampou **14:30** Kdo vyskočí, ten je chlap: Rožnovské slavnosti 2017 [L] **16:35** KCHK 2017: živě z Brna [L] **16:45** Mše svatá z Katolické charismatické konference, Brno 2017 [L] **18:00** Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení **18:30** Mašinky (9. díl): O bludné výhybce **18:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:50** Muzikanti, hrajte **19:25** Hovory z Rekovic: Jan Svoboda **19:40** Návrat lišky Bystroušky na Hukvaldy **20:00** Cesta k andělům (103. díl): Vojtěch Kodet – karmelitán **21:00** Rožnov, město pod Radhoštěm: Rožnovské slavnosti 2017 [L] **22:35** V pohorách po horách (32. díl): Bílá hora – Podbeskydská pahorkatina **22:45** Čtvero ročních dob s televizí NOE: Jaro 2017 **23:05** Noční univerzita: Petruška Šustrová – Normalizace **0:20** Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 9. 7. 2017

6:15 Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta **7:20** Ars Vaticana (29. díl) **7:30** Cvrlikání (11. díl): Žamboši **8:40** Putování modrou planetou: Čína **9:20** Večeře u Slováka: 14. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z kostela sv. Anny, dřevěné městečko v Rožnově pod Radhoštěm [L] **11:25** Čtvero ročních dob s televizí NOE: Jaro 2017 **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem a filmem Mlčení **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:30** Muzikanti, hrajte **13:00** Cesta k andělům (103. díl): Vojtěch Kodet – karmelitán **14:00** Naše děti: Rožnovské slavnosti 2017 [L] **15:10** Století Andělky **15:30** ... v dobrém sa rozejdem: Rožnovské slavnosti 2017 [L] **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín (32. díl): S Josefem Koudelkou **17:55** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **18:00** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František **18:30** Animované biblické příběhy: Ježíšova modlitba **19:00** Ars Vaticana (29. díl) **19:10** Můj Bůh a Walter: Mše I. **19:30** Exit 316 (3. díl): Přátelství [P] **20:00** Most **20:35** Slavnostní koncert k 20. výročí založení Ostravsko-opavské diecéze z katedrály Božského Spasitele v Ostravě **21:45** Na pořadu rodina (20. díl): Mladé manželství v dnešní době? **22:45** Až na konec světa **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (130. díl): Písničky z malířovy palety **1:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 3. 7. o 7:40 hod.:
Týždeň s... Banská Bystrica – Podlavice

Krátka relácia predstavujúca život v jednotlivých farnostiach, ktoré sa zapájajú do modlitieb za televíziu Lux.

Utorok 4. 7. o 16:45 hod.:
Svätá omša z Terchovej – Liturgia sv. Jána Zlatoústeho

Priamy prenos so živým vstupom z Cyrilometodských dní v Terchovej. Celebruje apoštolský exarcha Kiro STOJANOV, biskup zo Skopje (Macedónsko), vладыka Peter RUSNÁK, bratislavský eparcha. Liturgiou sprevádza: Spevácky zbor CHRYSOS-TOMOS z Bratislavy.

Streda 5. 7. o 11:00 hod.:
Svätá omša z Terchovej

Priamy prenos cyrilometodskej sv. omše z vrchu Oravcove, celebruje Mons. Marek HRIADEL, generálny vikár Žilinskej diecézy.

Štvrtok 6. 7. o 20:10 hod.: Taizé (záznam)

Jedným z dôležitejších prvkov modlitby je spev. Krátke spevy opakované znova a znova dávajú modlitbe meditatívny ráz.

Piatok 7. 7. o 16:30 hod.: Dedičstvo otcov – Dubová Colonorum (dokument)

Záchrana ruiny Kostolíka sv. Kozmu a Damiána v obci Sedliacka Dubová na Orave.

Sobota 8. 7. o 20:30 hod.: Svätá sestra Faustína – Apoštolka Božieho Milosrdenstva (dokument)

Dokument približuje vznik kongregácie Matky Božieho Milosrdenstva vo Francúzsku, jeho šírenie do Poľska a kľúčovú úlohu svätej sestry Faustíny.

Nedeľa 9. 7. o 10:00 hod.: Svätá omša

Priamy prenos svätej omše z rodinného pobytu s TV LUX v poľskom Zakopanom.

Liturgická čtení

Nedeľa 2. 7. – 13. nedeľa
v mezidobí

1. čt.: 2 Král 4,8–11.14–16a
Ž 89(88),2–3.16–17.18–19
Odp.: 2a (*Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)
2. čt.: Řím 6,3–4.8–11
Ev.: Mt 10,37–42

Pondělí 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19–22
Ž 117(116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 20,24–29

Úterý 4. 7. – nezávazná památka sv. Prokopa nebo sv. Alžběty

Portugalské (v Čechách: památka sv. Prokopa)
1. čt.: Gn 19,15–29
Ž 26(25),2–3.9–10.11–12
Odp.: 3a (*Tvou dobrotu, Pane, mám na zřeteli.*)
Ev.: Mt 8,23–27

Středa 5. 7. – slavnost sv. Cyrila a Metoděje

1. čt.: Iz 61,1–3a
Ž 117(116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: 2 Kor 4,1–2.5–7
Ev.: Lk 10,1–9

Čtvrtek 6. 7. – nezávazná

památka sv. Marie Gorettiové
1. čt.: Gn 22,1–19
Ž 116A(114),1–2.3–4.5–6.8–9
Odp.: 9 (*Před Hospodinem budu kráčet v zemi živých.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 9,1–8

Pátek 7. 7. – ferie

1. čt.: Gn 23,1–4.19; 24,1–8.62–67
Ž 106(105),1–2.3–4a.4b–5
Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 9,9–13

Sobota 8. 7. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Gn 27,1–5.15–29
Ž 135(134),1–2.3–4.5–6
Odp.: 3a (*Chvalte Hospodina, protože je dobrý.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 9,14–17

Pro velký zájem přidáváme **POUŤ LURDY – FATIMA ve dnech 12. – 21. 10. 2017.**

Podrobnosti: tel. 568 821 115, www.ckvoma.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

1. – 8. ČERVENCE 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 7.		PO 3. 7.		ÚT 4. 7.		ST 5. 7.		ČT 6. 7.		PÁ 7. 7.		SO 8. 7.			
Antifona	812	912	1673	1892	1722	1941	1722	1941	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1673	1893	1415	1590	1420	1595	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	813	914	1413	1588	1416	1591	1421	1595	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1674	1894	1416	1591	1421	1596	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	702	792	1413	1588	1416	1592	1421	1596	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	817	917	1675	1894	1724	1943	1422	1596	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	702	792	1413	1588	1416	1592	1422	1597	1426	1601	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	792	890	848	952	1264	1402	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	1422	1597	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	1265	1403	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	1676	1895	851	955	1422	1597	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	702	792	1413	1588	851	955	1422	1597	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 1. 7.															
Hymnus	807	907	821	922	1413	1589	1423	1598	1423	1598	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	1413	1588	1719	1937	1424	1599	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	1678	1897	1719	1937	1729	1947	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1680	1900	1424	1599	1424	1599	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	702	792	702	792	1414	1589	1420	1594	1424	1599	887	994	904	1012	703	793
Prosby	811	911	826	927	1681	1900	1425	1600	1425	1600	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	702	792	702	792	1413	1588	1422	1597	1422	1597	1426	1601	904	1012	703	794
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1257	1395	1260	1398	1238	1374

NOVÉNY

JUBILEUM FATIMY

Novéna prvních sobot v měsíci k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a základní přehled o zjevení Panny Marie ve Fatimě.

Josef Šváček • Brož., A6, křídový papír, 12 stran, 10 Kč

NOVÉNA O OTCI ADOLFU KAJPROVI

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ • Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová

Adolf Kajpr (1902–1959), kněz, jezuita, novinář a oběť komunistického pronásledování katolické církve v Československu. Byl věznem jak v Dachau, tak v Leopoldově, kde zemřel. Vskutku obdivuhodné jsou jeho kvality, dosvědčené tolika současníky, pro které – jako i pro mnoho dalších – se stal vzorem zralého a věrohodného jednání.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. Brož., A6, 32 stran, 35 Kč

NOVÉNA KE SVATÉMU VÁCLAVOVI

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ • Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová

Řeč o svatém Václavovi je vždy aktuální. Novéna zahrnuje méně známé texty k českému světci: Danteho pasáž o Václavovi z *Božské komedie*, báseň Jana Zahradníčka, holdování kazatele Felixe Kadlinského, povzbuzení papeže Pia XI. či výstižné hodnocení Františka Palackého aj. V osobních prosbách promlouvá biblický text Knihy Moudrosti.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. Brož., A6, 32 stran, 35 Kč

NOVÉNA KE SVATÉMU VOJTĚCHOVI

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ • Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová

Novéna ke svatému Vojtěchovi předkládá podnětné literární texty z různých období českých dějin. Osobnost svatého pražského biskupa pomáhá až do dnešních dnů hledat odpovědi na četné palčivé otázky společnosti. Jeho přímluvná pomoc odhaluje to, co v našem životě koná Pán.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. Druhé přepracované vydání Brož., A6, 24 stran, 30 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.